

regelmæssige Budget vil være tilstrækkeligt Overtskud til, at vi i den Gerning, vi nu staa for, til Løsning af de Opgaver, der ligge for os, kan paaregne et saa tilstrækkeligt Fond af Pengemidler, at der maa kunne gøres et virkelig betydeligt Arbejde. — Det er med disse Ord, at jeg vil tillade mig at udtale dette Ønske for den kommende Rigsdagsamling, at man vil forsøge her at gøre, hvad vi formaa, til, at der kan blive et Udbytte paa de af mig nævnte Omraader, og kan der ikke det, vil der falde et tungt Ansvar paa den Side, der trækker sig tilbage fra Arbejdet.

Svarp: Jeg plejer ikke at ligge under for Fristelsen til at deltage i Finanslovens første Behandling; det er i Virkeligheden ikke nogen stor Fristelse. Saa længe dette Ministerium har siddet ved Regeringen, har Finanslovens første Behandling fuldstændig fæstet den Karakter af en Meningsudveksling til Forstaaelse af de ledende Synspunkter for Aarets Politik, som tidligere har været konstitutionel Sædvane her i Landet. Naar dette har været saa siden 1885, kan man forstaa, at der ikke paa det Punkt kan være gjort noget Fremskridt siden Forfatningsomvæltningen i 1885, som vi nu leve under paa 6te Aar, og som Aar for Aar udvikler sig til større Fuldkommenhed i sin Retning. Hvilken Anledning skulde der egentlig ogsaa være for dette Ting til at drøfte Principerne for vor Finanshusholdning med et Ministerium, hvis finansielle Hovedpunkt er det, at de Penge, det ikke faar bevilget, tager det selv. Og hvilken Anledning skulde der være for os til at drøfte vort Lands Stilling udadtil med et Ministerium, hvis Udenrigspolitik for os er en Gaade, en Gaade, der fylder hele Landet med Vægelse og Mistanke. Og endelig, hvad Grund skulde der være for os til at drøfte vore indre politiske Tilstande med et Ministerium, hvis forfatningsmæssige Grundprincip er det, at Forfatningen gælder saa vidt og saa længe, som den kan forenes med den Hovedgrundlæggning. Ministeriet forkynder om disse Ministres ubetingede Ret til at blive i deres Embede, eller, som det i en mere kongelig Form lyder, om Kongens ubetingede Ret til at beholde sine Ministre. Det er jo heller ikke her i dette Ting Stedet, hvor Ministeriet afgiver Beretninger om sin Politik, om sine Sejre, om sine Maal, om de Udgifter, der aabne sig for Ministeriets Taalmod. Naar Ministeriet følger Træng til at afgive flige Beretninger, sker det paa Partidage og for Partimedlemmer, og dette finder jeg grumme naturligt. Thi ligesom Ministeriets Politik

er en Politik for et Parti og ikke for Landet, saaledes er det saa naturligt, at Beretningen om denne Politiks Fremgang bliver givet i Partimøder og ikke i denne Forsamling, som trods alle Ministeriets Fremskridt dog endnu ikke ubelukkende bestaar af Ministeriets Partifæller. Jeg skulde heller ikke i Dag have lagt Beslag paa de ærede Medlemmers Opmærksomhed, hvis vi ikke i Dag savnede det Medlem, hvis Ordførerskab i saa mange Aar har været en Pryd for Tinget og hvis Ord for alle var givet, at de vare udtalte ogsaa paa mine Begne. Men som Situationen nu foreligger, anser jeg det ikke for ganske overflødig med et Par Ord at slutte mig til den mørke, ingenlunde for mørke Skildring af vor Forfatningstilstand, som vi hørte af det ærede Medlem, der nu satte sig. Naar vi se paa det Finanslovsforslag, der her foreligger, saa er det jo for saa vidt en tro Efterligning af de foregaaende Aars Finanslovsforslag, som det har alle Provisoriets Kendemærker, navnlig det klækelige Understud, der i raste Greb fører nærmere og nærmere til Bunden af Kassen. Dernæst er ogsaa dette Understud begrundet ved de samme Krigsrustninger, som vi i en Række af Aar have været vant til, disse Rustninger, om hvis Maal vi intet vide, om hvis Bestemmelser vi ere komplet uvidende, hvorom vi ingen Meddelelse have faaet, hvortil i offentlige eller hemmelige Møder, hvorom vi ikke kunne vide andet, end hvad der mumles omkring mellem Folk, og hvad vi læse i udenlandske Blade, som undertiden vise sig at være bedre underrettede end de danske. Vi høre fra Ministeriets Side herom kun det, at disse Krigsanstalter ere paatrængende, at det haster med dem, men hvor Ministeriet haster hen, vide vi intet om. For saa vidt er dette Finanslovsforslag altsaa ikke forskelligt fra tidligere Finanslovsforslag. Det er heller ikke deri forskelligt, at det møder med Udgifter til Anstalter i Følge provisoriske Love, der ere forfaste her i dette Ting. Men begge disse Retninger afgive jo dog endnu ingen Grund til at sige, at Ministeriet her har forelagt et Forslag, der er indrettet paa ikke at kunne blive til Lov. Thi umuligt er det jo ikke, at disse Krigsbevillinger, jeg nu har nævnt, naar de blive udstemte her af Tinget, virkelig kunne falde bort. Det er ikke umuligt, at Ministeriet kan give sit Samtykke til, at Landstinget slutter sig til Folketingets Afstemning i saa Henseende, saa at der ikke bliver nogen Hindring for Finansloven. Det er ogsaa muligt, nægtes kan det ikke, at Ministeriet omfider kunde stille de Anstalter i Bero, som foretages i Henhold til de provisoriske Love.